Kız ve Kurtarılan Midilli
Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kurtarılan Midilli

Aysel Banu YAVUZAL

Maya en çok cumartesileri severdi. Cumartesi sabahları kırmızı yağmur çizmelerini ve mavi tulumunu giyer, kasabanın kenarındaki ahıra yürürdü. Ahırın sahibi Bay Alden'in her zaman ona bir işi olurdu. Bugün özel bir işi vardı. "Yeni bir midillimiz var," dedi, gür gri kaşları havaya kalkarak. "Adı Pepper ve nazik bir arkadaşa ihtiyacı var."

Maya, Bay Alden'in arkasından diğer bölmelerin yanından geçti. En dipte, sessiz bir köşede, krem ve kestane rengi yamalı tüyleri olan küçük bir midilli duruyordu. Pepper'ın koyu renk gözleri kocaman açılmış, tetikteydi. Dağınık kakülü beyaz yüz lekesinin üzerine düşüyordu. Sanki kimsenin onu fark etmemesini umuyormuş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. "Kurtarma çiftliğinden geldi," dedi Bay Alden yumuşak bir sesle. "İnsanların yanında tedirgin oluyor."

Maya'nın arkadaşı Rosie ahırın kapısında belirdi, mor kapüşonlu ceketinin cebinden bir havuç çıkıyordu. "Yeni midilli bu mu?" diye fısıldadı Rosie, kahverengi gözleri parlayarak. Maya başını salladı. "Utangaç," dedi Maya. "Kendini güvende hissetmesine yardım etmek istiyorum." Bay Alden gülümsedi, derin gülümseme çizgileri kırıştı. "Doğru fikir," dedi. "Güven zaman alır. Onun yanında sessizce durmakla başlayalım."

Maya yavaşça bölmeye girdi. Pepper'ın kulakları geriye yattı ve küçük bir adım geri çekildi. Maya olduğu yerde durdu. Ne elini uzattı ne de acele etti. Sadece hareketsiz durup Pepper'ın kendisine bakmasına izin verdi. "Sorun yok," dedi Maya yumuşak, alçak bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim." Pepper koyu renk gözlerini kırptı ama bir daha geri çekilmedi.

Ertesi gün Maya küçük bir kova taze saman getirdi. Onu nazikçe yere koydu ve geri çekildi. Pepper köşeden onu izledi, kabarık yelesi yüzüne düşüyordu. "Hadi," diye fısıldadı Maya. "Bu senin için." Pepper bir yavaş adım attı, sonra bir tane daha. Boynunu uzatıp samanı kokladı. Sonra bir lokma aldı. Maya'nın kalbi sevinçle küçük bir zıplama yaptı.

Bay Alden, Maya'ya elini düz ve hareketsiz tutmayı gösterdi. "Bırak o sana gelsin," dedi. Maya bir parça havucu kullanarak çalıştı. Pepper burnunu ileri uzattı, sonra geri çekti. Maya bekledi. Bir kasını bile kıpırdatmadı. Uzun bir an sonra Pepper'ın yumuşak dudakları avucuna dokundu ve havucu aldı. Maya o kadar geniş gülümsedi ki çilleri gerildi.

Rosie ahırın kapısından sessizce sevinçle bağırdı. "Yaptı!" diye fısıldadı Rosie, aralıklı dişleri görünen gülümsemesiyle. Maya başını salladı, ela gözleri parlıyordu. "Bana güvenmeye başlıyor," dedi. O günden sonra her gün Maya yavaş hareket etti ve yumuşak sesle konuştu. Pepper'ın tüylerini nazik hareketlerle fırçaladı. Toynaklarını temizledi ve suyunu tazeledi. Maya yaklaştığında Pepper artık geri çekilmiyordu.

Rüzgârlı bir öğleden sonra, avluda gevşek bir kapı çarparak ses çıkardı. Pepper sıçradı ve bölmesinin arkasına kaçtı. Gözleri döndü, kulakları yassıldı. Maya onun peşinden koşmadı. Sessizce durdu ve sakin, kararlı bir sesle konuştu. "Sadece rüzgâr, Pepper. Güvendesin." Yavaşça midillinin kulakları yeniden öne geldi. Maya'ya doğru bir adım attı.

Maya, Pepper'ı yumuşak mavi bir iple çitle çevrili alanda gezdirmeye başladı. Başta Pepper birkaç adımda bir durup etrafına bakıyordu. Maya her seferinde bekledi, taş gibi sabırlıydı. "Harika gidiyorsun," diye mırıldandı. Haftanın sonunda Pepper hiç durmadan yanında yürüdü. Adımları sakindi ve düzenliydi. Bay Alden izledi ve başını salladı. "Kendini güvende hissetmeyi öğreniyor."

Rosie cebinden daha fazla havuç getirdi. "Ben deneyebilir miyim?" diye sordu. Maya ona düz bir elle hareketsiz durmayı gösterdi. Rosie havucu uzattı ve Pepper hemen kemirdi. "Senden hoşlanıyor!" dedi Maya. Rosie güldü. "Artık cesur," dedi Rosie. "Başta cesur değildi." Maya başını salladı. "Güven azar azar büyür," dedi. "Bir bitki gibi."

Bir sabah Pepper bölmesinin önünde bekliyordu. Maya kapıyı açtığında midilli doğruca ona yürüdü ve omzuna burnunu sürttü. Maya kollarını Pepper'ın sıcak boynuna doladı. "Bana güveniyorsun," diye fısıldadı. Bay Alden hepsini gördü. "Bu büyük bir güven işareti," dedi. "Sana gelmeyi o seçti."

Maya her küçük adımı kutlamaya karar verdi. Pepper geri çekilmeden elinden yem yediğinde, Maya kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıdı. Pepper yanında beş sakin adım attığında, Maya "Aferin kızıma!" dedi. Her küçük an, güvenlerinin büyüdüğünü gösteriyordu. Rosie "Takım Pepper" yazan küçük bir tabela yaptı ve bölmeye astı. Pepper hiç aldırmadı.

Sonra bir gün Bay Alden, Maya'dan Pepper'ı en uzaktaki çitle çevrili alana kadar götürmesini istedi. Büyük atların yanından geçen uzun bir yürüyüş olacaktı. Maya'nın karnında bir kıpırtı hissetti. Ama derin bir nefes aldı ve yavaşça yürüdü. Pepper kulakları dik, adımları düzenli bir şekilde yanında yürüdü. Birlikte yürüdüler, sakin ve emin. Maya'nın güveni de Pepper'ınkiyle birlikte büyüdü.

Uzaktaki alanda Pepper küçük bir daire çizerek koştu ve sonra Maya'ya geri döndü. Koyu renk gözleri parlaktı ve kabarık kuyruğu sallanıyordu. "Şuna bakın!" diye seslendi Rosie kapıdan. Bay Alden deri eldivenli ellerini çırptı. "Tanıştığımız o utangaç midilli değil artık," dedi. Maya gülümsedi. "Başından beri cesurdu," dedi. "Sadece zamana ihtiyacı vardı."

O akşam Maya ters çevrilmiş bir kovanın üstüne oturdu ve Pepper yakınında durdu. Güneş batıyordu ve ahır sessizdi. Maya bütün küçük adımları düşündü. İlk havuç. İlk sakin yürüyüş. Pepper'ın ilk kez ona gelişi. "Güven bir bahçe gibidir," dedi Maya yumuşak bir sesle. "Onu her gün nezaket ve sabırla sulamalısın."

Bay Alden, Maya'ya "Nazik Dost" yazan küçük mavi bir kurdele verdi. Rosie sevinçle bağırdı ve Pepper, Maya'nın saçına burnunu sürttü. Maya midilliye sımsıkı sarıldı. "Bunu birlikte başardık," dedi. Kız ve kurtarılan midilli yan yana durdular, sonunda arkadaş olmuşlardı. Ve Maya, her nazik adımın onları buraya getirdiğini biliyordu, her seferinde küçük, cesur bir anla.